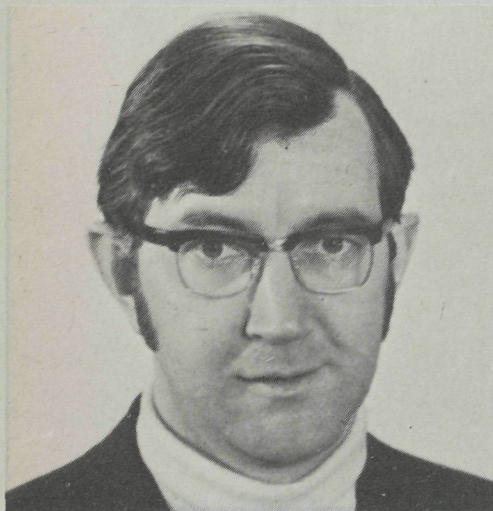
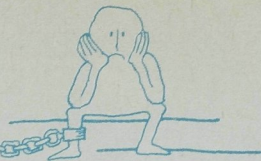

Drs. C. H. Koetsier

Rotterdam

Drs. C. H. Koetsier is verbonden aan het secretariaat voor Ontwikkelingssamenwerking van de Gereformeerde Kerken. Hij heeft het over een aantal briefschrijvers en over het publiek dat op 18 november vorig jaar in een Rotterdamse gereformeerde kerk bijeen was om te praten over het onderwerp 'Versobering'.

Het motto van deze dag schrikte niet af. Integendeel. Een paar stenciltjes aan kerkeraden en predikanten en een persberichtje waren voldoende om driehonderd mensen bijeen te krijgen. Meer kon men niet bergen. Het aantal liefhebbers om de dag mee te maken, was nog véél groter. Veertien dagen tevoren moest men al een tweede persbericht uitgeven, dat aanmelding geen zin meer had. Velen, die zich aangemeld hadden, konden niet toegelaten worden.

de VU ging studeren bij een belegging-beheersmaatschappij. Hij was 3½ jaar predikant in Koog aan de Zaan, werd na een zendingsopleiding uitgezonden naar Indonesië en begon in 1969 met zijn huidige werk bij de gereformeerde kerken. De problematiek, die aan de orde kwam op de door het secretariaat Ontwikkelingssamenwerking georganiseerde Rotterdamse Versoberings-dag, heeft veel te maken met wat VU-hoogleraar economie dr. B. Goudzwaard aanroerde, toen hij vorig jaar zijn hoogleraarschap aanvaardde met een scherpe aanval op het zowel in het rijke westen als Rusland beleden geloof in de 'economische groei' (VU-magazine, maart '72). In een gesprek met VU-magazine, stelde prof. Goudzwaard toen o.a.: 'Een verder uitgroeiën van het westen is in feite een parasiteren op de mogelijkheid dat de allerarmsten in de wereld ooit nog

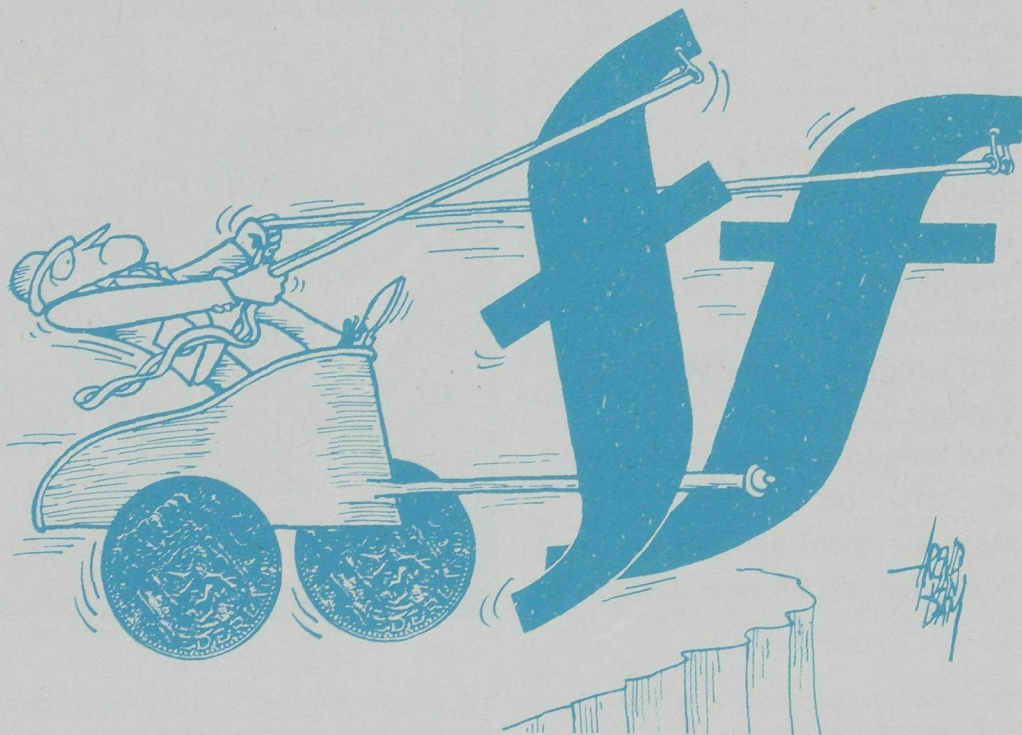
Waarom een dergelijke dag?

Drs. C. H. Koetsier (initiatiefnemer):

'Ik krijg brieven van mensen, die schrijven: Ik zit in een soort gewetensnood. Ik draai automatisch mee in een proces dat me niet lekker meer zit. Ze schrijven: kunt u me niet helpen, want ik vraag me af: wat moet ik nu met dat inkomen van me? Moet ik er nu maar gewoon in meegaan, dat er iedere keer weer een percentage bovenop komt? En het bevredigt me ook niet meer wanneer ik wat extra's geef aan allerlei goede doeleinden, want ik wil graag meer structurele veranderingen in de eigen samenleving.

Er is een groeiend besef bij die mensen, dat het zó niet langer kan in onze economie. Dat is natuurlijk ook bevorderd door publikaties als die van de Club van Rome. Maar het zijn vooral mensen, die met de vraag zitten: wat kunnen we doen voor verbetering van de welvaartsverdeling in de samenleving? Mondiaal.

Het zijn met name die mensen, die hun geloof willen relateren aan de mondiale vraagstukken. Ze zijn gaan inzien, geleidelijk aan, dat die ontwikkelingssamenwerking nooit iets kan worden, wanneer we alleen maar proberen daar een aantal projecten uit te voeren, daar het een en ander aan kennis overbrengen, en als we zeggen: hier heb je wat geld en wat deskundigen; zie maar dat je het redt. Ze zijn gaan inzien dat de ellende daar iets te maken heeft met de manier waarop wij hier leven, dat het accent op wat we kunnen doen, komt te liggen op onze westerse samenleving zelf. Dat het aankomt op een andere manier van leven. Maar op wat voor manier dan? Hoe moet dat eruit zien?

Drs. Koetsier: 'Ik geloof dat er voor dergelijke dagen een grote publieksgroep bestaat. Er leeft iets in de kerken waarvoor onvoldoende mogelijkheden van uiting en contact zijn.'

VU-magazine: Betreft dat veel mensen?

Drs. Koetsier: 'Ik heb de indruk, dat 'n behoorlijk percentage kerkleden met dat soort vragen rondloopt. Ik zou het geen verontrusting willen noemen, maar onrust. En ik geloof dat het juist het appèl is vanuit het evangelie, dat deze rustverstoring factor in onze welvaartsmaatschappij vormt.'

Drs. Koetsier werkte voor hij theologie aan

aan enige economische ontwikkeling zullen toekomen. Ik dacht dat dit sociale element wellicht de hardste noodzaak vormt om ons af te vragen of we wel op de goede weg zijn.'

En ook:

'Maar je kunt alleen iets bereiken – dacht ik – als we bereid zouden zijn ons bepaalde dingen te ontszeggen. Anders ontstaat er een soort kortsluiting en zullen we steeds meer onrecht gaan bedrijven, terwijl we de mond vol hebben van mondiale gerechtigheid. Dat is het probleem.'

Kerken

Het besef, dat er wat schort aan onze wijze